

Osztályozás		Tárgy	
		426.5	
Budapestre vonatkozó ujságcikkek		Szerző:	
		Rónay László	
Személy		Cím:	
		Kőbánya ünnepén	
Helyszám		Forrás:	
		Ny Ember, 1960. júl. 24.	
		(Hely)	(Köt. v. füz.) (Oldal)
		(Idő)	(Oldal)

Szt. László templom, Kőbánya

1900 - 1960

Vaskós, tagbaszakadt öreg bácsi megy előttem a templom felé. Mellette fekete kendős, öreg néni támaszkodik: arcára finom hálószkákat érezett az idő s a sok súlytól meg is horpadt egy kicsit. Előttük megy a család: a komoly »nagy gyerek«, aki már maga is család-apa, meg a hancúrozó unokák csapata. Így együtt nagy képbé kívánczok és fölvonulás: múlt, jelen és jövő találkozás.

Bizony, sokat változott azóta a világ, mióta Kőbányán még csak kőveket bányásztak — állítólag Pest város falait is kőbányai kővel építették — de még azóta is, hogy a kimerült bányákba beköltöztek a hatalmas borpincék. Mert eleinte Kőbánya is amolyan vidéki városka képét nyújtotta: lent a település szívében pezsgett csak az élet, fent az Ohegy oldalában pedig szőlők fordultak a Nap felé.

Az idő azonban ment tovább. Előbb a sertéstelepek tűntek el a sivitózó malacfalakkal, aztán a domboldalban a szőlők. Bent a városban gyárak épültek, s Kőbánya hovatovább Budapest egyik legfontosabb ipari gócpontja lett. A gép- és szerszámgyárak mellett új meg új lakótelepek épülnek, szép és kényelmes otthont nyújtva dolgos gazdáiknak.

A kőbányaiak temploma is a város többi részével együtt növekedett és szebbült, hisz sok gonddal és fáradsággal csinosítgatnak. Hát még egy ilyen szép ünnepen, amikor egyszerre emlékeznek felszentelésének 60. évfordulójára és névadója, Szent László király alakjára.

— El sem hinném ám, édes fiam — így fordult hozzám egy nénike —, hogy 60 esztendő telt el azóta. Itt voltunk ám az édesapámmal, amikor felszentelték a templomot. Istenem, segíts, milyen szép is volt!

Szép ünnepe is lehetett az a nap a kőbányaiaknak. Hisz annak előtte csupán egy kápolnácska várta az imádkozókat, s bárhogy bővítették is, mindig szűkecskének bizonyult. Akkor mutatták meg a kőbányaiak, hogy szívügyük az istenháza is. Ki többet, ki kevesebbet, de mindenki adott valamit. Elsősorban az ő áldozatkészségüknek köszönhető, hogy 1894-ben neki lehetett fogni az építkezésnek. Hat

esztendővel később pedig egy szép napon zsúfolásig telt a gyönyörű új templom. Alighanem mindegyik kőbányai teljes szívéből átérezte az ünnepi szónok szavainak igazságát: Oly áhitat fog el e pillanatban, mint aminő megindulással állhatott egykor Mózes, az Úrnak prófétája a Hóreb hegyén, amikor először látta fellángolni az égő csipkebokrot és hallá az Úr szavát: Vesd le saruidat, mert szent ez a hely, ahol állasz.

— Azóta sem változtak a mi hiveink — ezt mondja Szepesdy Sándor, a templom jelenlegi plébánosa. — Szent Lászlót, a templomépitő királyt választották égi védnökül, s az ő szellemében építik s szebbítik mindennap templomunkat. Hűek maradtunk a hagyományokhoz is: annak idején ugyanis az egyik hívő alapítványt tett, amely szerint minden Havi Boldogasszony napján zenés misét kellett modnani a kis kápolnában. Nos, a mi templomunkba már régen nem Pestről jönnek a zenészek, hanem van saját — nem dicsekvésképpen mondom, de kitűnő énekarunk is. Bizony, jó látni és tudni, hogy nemcsak kőbányai környezetünk fejlődik napról napra, hanem a templom és a templomi kultúra is.

Igen, a Szent László templom külső képét egyre szebbé varázsolják a dolgos kezek, belülről pedig otthonná formálják az imádságos lelkek. Mert Kőbányán egyikben sincs hiány.

Rónay László